

Kırmızıyı çok sevdim. Neden acaba? Çekici geliyordu bana. Sonra o çekiciliğini biraz biraz yitirdi. Hala severim ama eskisi kadar çekici değil gibi.

Her şeyden önce elma gibi, karpuzun içi gibi, çilek reçeli gibi tatlı bir şeydi. Islaktı bir de kırmızı, bunlar gibi, kan gibi. Bir de sıcak, hatta yakıcı, mangaldaki köz gibi. En çokta boyanmamışlıktı kiremit gibi, tuğla, briket gibi; sıvanmamışlıktı, giydirilmemişlikti. Bunlardan soyutlayarak, adını bile bilmezken fark ettim kırmızıyı.

İlk kitabımı, kapağı tamamen kırmızı diye aldım. Ne güzeldi.

Yaşamımız “renklendikçe” işler değişti. İotu gördüğümde kırmızıya benzetemedim örneğin. Sanki başka bir renkti. Yine de hayret vericiydi; ben tatlıyı severdim kırmızıydı, bazıları da acıyı severdi o da kırmızı. Kırmızı mı sevdireyordu bize acı da olsa tatlı da olsa?

Kırmızı elbiseli kadınla ortaya çıktı ki yalnızca ben değilmişim meğer kırmızıyı çekici bulan. Matrix filminde açıkça görüldü. Ama artık sıvanmamışlık değildi, bizzat giydirilmeydi.

Bunlar yine de kırmızının çekiciliğini azaltmadı. Yıprattı ancak belki de sinsice.

Bir sigara markasının, bir bankanın, bir içecek firmasının rengi olup da halkla ilişkiler çalışmalarında kullanıldıklarında işin suyu çıkmaya başladı. Bir kez şekerlenen bir balla karşılaşmak balın çekiciliğinden bir daha dönmek üzere ne götürdüyse öyle bir şey gidiyordu kırmızının çekiciliğinden.

Her tatda, her biçimde, her şeyde kırmızıyı gördükten sonra, tatlının da acının da sığının da mavisine ve diğer renklerine de tanık olduktan sonra kırmızının ne olduğu değişti. Kırmızı bir şey gördüğümde ya da kırmızı dendiğinde artık eskiden çok farklı bir şeyler düşünür oldum. Ancak ışığın dalga uzunluğu kaldı belki, kırmızıdan değişmeyen; o da kırmızıya yaklaşırken duyguyu söküp atmayı kabul edersen.

Belleğimi zorlayıp ulaşmaya çalışıyorum, kırmızının verdiği o ilk duygulara. Anımsamak zor, anlatmak ise neredeyse olanaksız.

